

Co-funded by
the European Union

Stories 4 Wings

2024-1-ES01-KA220-ADU-000255317

Kritisch Denken

Mijn Reis naar Inzicht

Ik ben Nick De Ridder. Als je me vroeger had verteld dat ik vandaag jongeren zou begeleiden, een warm thuis zou hebben en een eigen organisatie zou leiden die mensen helpt na detentie, had ik je waarschijnlijk uitgelachen. Of gewoon genegeerd. Want in de wereld waar ik uit kwam, klonken dat soort dromen als sprookjes – mooi, maar niet voor mensen zoals ik.

Ik groeide op als kind van verslaafde ouders. Mijn jeugd was allesbehalve veilig of stabiel. De meeste herinneringen aan die tijd zijn niet warm, maar koud. Onzekerheid. Ruzies. Leegte. Ik wist vaak niet waar ik zou slapen of of er eten zou zijn. Ik leerde al vroeg mijn emoties te onderdrukken – er was simpelweg geen ruimte voor. Als kind werd ik opgenomen in de bijzondere jeugdzorg. Daar leerde ik te overleven, maar ook niemand te vertrouwen. Wie niemand toelaat, kan ook niet gekwetst worden – dat was mijn logica.

Al vroeg gleed ik af in gedrag dat “afwijkend” werd genoemd. Eerst kleine dingen. Later grotere feiten. Ik voelde me nergens thuis, dus ik zocht mijn plek op straat, in groepen die mij wel accepteerden, zolang ik maar hard genoeg was. Mijn dossier begon zich te vullen met termen als "antisociaal gedrag", "gebrek aan inlevingsvermogen", "hoog risico op recidive". Maar achter dat gedrag zat een jonge gast die gewoon niet wist wat hij met zijn pijn en woede moest doen.

Pas in de gevangenis kwam het besef. Niet in één keer, maar beetje bij beetje. Een psycholoog liet me een test doen gebaseerd op Freuds theorieën. In eerste instantie lachte ik ermee. Wat kon zo'n test nou over me zeggen? Maar toen ik de uitslag kreeg, voelde ik iets breken. De spiegel die me werd voorgehouden was confronterend: ik herkende mezelf – niet zoals ik wilde zijn, maar zoals ik werkelijk was.

Ik wilde sterk en onverschrokken zijn. Iemand die door anderen gerespecteerd werd. Stiekem droomde ik ervan erbij te horen en de controle te hebben.

Maar wat ik zag, was een gewonde jongen die zich had verstopt achter woede en bravoure. Iemand die bang was om zichzelf te laten zien, bang om opnieuw afgewezen te worden. Het beeld dat ik jarenlang had opgebouwd, viel in stukken. En tussen die stukken zag ik iets wat ik lange tijd had genegeerd: mezelf.

Vanaf dat moment begon ik na te denken. Waarom was ik altijd zo agressief? Waarom vond ik het moeilijk om iemand te vertrouwen? Waarom dacht ik dat criminaliteit mijn enige uitweg was?

Ik begon te schrijven, te lezen, en langzaam - héél langzaam - begon ik mezelf beter te begrijpen. Eerst voorzichtig, met losse gedachten die ik opschreef op losse blaadjes die ik bewaarde onder mijn matras. Later kreeg ik een schrift. Dat werd mijn plek – mijn eerste echte veilige plek.

Ik schreef over het verleden, over mijn ouders, over momenten waarop ik iemand had gekwetst, maar ook over momenten waarop ik zelf gekwetst was. Ik begon boeken te lezen – over psychologie, trauma, herstel. Ik las over gehechtheid, over agressie, over hoe emoties zich in het lichaam nestelen. Elk hoofdstuk voelde als een nieuwe sleutel, een kans om een deur te openen die ik tot dan toe gesloten had gehouden.

Ik sprak af en toe met de psycholoog, maar het waren vooral de gesprekken met andere gedetineerden die me echt raakten. Sommigen hadden vergelijkbare verhalen. Soms zaten we gewoon samen in stilte. Maar in die stilte begon iets te groeien – iets wat ik nog niet eerder had gekend: herkenning.

Dat inzicht gaf me een doel. Na mijn vrijlating richtte ik Rebron vzw op, een non-profitorganisatie die jongeren ondersteunt die, net als ik ooit, in aanraking komen met justitie. Ik help ze niet door ze te vertroetelen, maar door ze de harde waarheid te laten zien. Ik ontromantiseer de gevangenis en criminaliteit, omdat ik weet hoe makkelijk het is om die wereld te idealiseren als het alles is wat je ooit hebt gekend.

Ik laat ze zien dat hertsel mogelijk is, maar dat het begint met eerlijk zijn tegen jezelf. Dat verantwoordelijkheid nemen geen zwakte is, maar het begin van kracht.

Tegenwoordig werk ik dagelijks met jongeren en deel ik mijn verhaal op scholen, in instellingen en gevangenissen. Ik wil anderen laten zien dat ze meer zijn dan hun fouten, maar ook dat het aan hen is om te kiezen voor die weg van verandering.

En misschien wel waar ik het meest trots op ben: ik heb vandaag een warm en liefdevol gezin. Een thuis. Iets wat ik nooit eerder had, maar nu mag opbouwen.

Ik ervaar het bewijs dat niets onmogelijk is. Dat je verleden je niet hoeft te definiëren. Dat je zelfs vanuit de donkerste plekken licht kunt maken – als je bereid bent in de spiegel te kijken en niet weg te rennen voor wat je ziet.

Dit is een waargebeurd verhaal. De namen zijn echt en de organisatie bestaat:

Rebron: <https://www.rebron.be/>

Neem gerust een kijkje.

De steun van de Europese Commissie voor de productie van deze publicatie houdt geen goedkeuring in van de inhoud ervan, die uitsluitend de mening van de auteurs weergeeft. De Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik dat van de daarin opgenomen informatie kan worden gemaakt.

De publicatie verkrijgt de Creative Commons licentie CC BY-NC SA.

Deze licentie staat u toe het werk te distribueren, te remixen, te verbeteren en erop voort te bouwen, maar uitsluitend voor niet-commerciële doeleinden. Bij gebruik van het werk en fragmenten daarvan moet

1. Vermeld de bron en een link naar de licentie. Eventuele wijzigingen moeten worden vermeld. De auteursrechten blijven bij de auteurs van de documenten.

2. Het werk mag niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.

3. Als u het werk opnieuw samenstelt, converteert of erop voortbouwt, moeten uw bijdragen onder dezelfde licentie worden gepubliceerd als het origineel.